

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **R. D.**, zastoupený Mgr. Helenou Lehkou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2014, č. j. 33 Az 2/2013 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Heleně Lehké, advokátce, se sídlem Příkop 8, Brno, **se nepřiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 9. 6. 2014, č. j. 33 Az 2/2013 – 37, zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 25. 11. 2013, č. j. OAM-367/ZA-ZA06-K01-2012, o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud nesprávně uvedl, že stěžovatel nebyl pronásledován za uplatňování politických práv, resp. šíření svých názorů. Krajský soud se měl rovněž zabývat otázkou doplňkové ochrany, a to i vzhledem k současné situaci na Ukrajině, a přitom pouze poukázal na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel také v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a o ustanovení zástupce.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně

přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat v případě, že se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost tedy bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikaturní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. K tomu srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 – 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 – 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 – 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 2, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel v kasační stížnosti vytýkal krajskému soudu, že neshledal, že byl stěžovatel pronásledován za uplatňování politických práv, resp. šíření svých názorů. Stěžovatel byl neznámými osobami nabádán k ukončení své činnosti a po jeho odjezdu do České republiky u něj byla provedena bez povolení domovní prohlídka, při které byla nalezena zbraň, která mu však nepatří. Krajský soud nepřihlédl k tvrzení stěžovatele, že kontaktoval soud na Ukrajině a zlehčuje jeho tvrzení.

pokračování

Otázce pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů i otázkou věrohodnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně věnoval. K otázce pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů srv. např. rozsudky ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57; ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67; a ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 – 66, všechny přístupné na www.nssoud.cz. K otázce věrohodnosti žadatele srv. např. rozsudky ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89; ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57; ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 – 6; ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63; a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud od této judikatury nijak neodchýlil. Základem pro posouzení možnosti udělení azylu musí být podle citované judikatury věrohodná tvrzení žadatele, že byl v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů či že mu takové pronásledování vzhledem k jeho dosavadnímu životnímu příběhu hrozí v budoucnu. V daném případě však nebylo možné vzhledem k nízké věrohodnosti výpovědi stěžovatele shledat důvody pro udělení azylu.

K námitce stěžovatele, že krajský soud nedostatečně zohlednil novou skutečnost, kterou je nynější situace na Ukrajině, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při rozhodování ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K tomu lze odkázat rovněž na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 24. 6. 2014, č. j. 7 Azs 66/2014 – 20, ze dne 4. 2. 2013 č. j. 8 Azs 27/2012 – 65, nebo usnesení ze dne 11. 7. 2013, č. j. 6 Azs 17/2013 – 33. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se ministerstvo otázkou doplňkové ochrany ve vztahu ke stěžovatelem dříve tvrzeným důvodům (obava z prezidenta Janukovyče a jeho přívrženců) důkladně zabýval a krajský soud následně převzal jeho závěry. Stěžovatel navíc ani v kasační stížnosti neuvedl, z jakého konkrétního důvodu by se s ohledem na současnou situaci nemohl na Ukrajinu vrátit. Jak přitom správně uvedlo ministerstvo, ze stěžovatelových výpovědí vyplývá, že je osobou, která může bez potíží využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Stěžovatel i v minulosti hodně cestoval, ať již soukromě, nebo obchodně, na západě země má známé, u kterých i pobýval, a proto je správní orgán přesvědčen, že je ve stěžovatelových silách využít možnosti vnitřního přesídlení a žít na západě země, kde je situace v současné době klidná. Odhlédnout nelze ani od možnosti podat opakovanou žádost o udělení azylu. K tomu srv. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 3, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2012, č. j. 4 Azs 4/2012 – 19, a ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 – 65 (všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se zabýval rovněž námitkou nepřezkoumatelnosti. K této námitce lze také odkázat na judikaturu, zejména na rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, a ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 – 136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS (všechny dostupné na www.nssoud.cz). Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud ve smyslu citované judikatury žalobními námitkami stěžovatele zabýval a posuzoval relevanci jím uváděných skutečností. Ani v tomto ohledu mu nelze nic vytýkat.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

O návrhu stěžovatele požadujícího přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo třeba rozhodovat, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek, s výjimkou kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany osobou požívající doplňkové ochrany.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Ustanovené zástupkyni Nejvyšší správní soud odměnu nepřiznal, neboť v řízení o kasační stížnosti neučinila žádný úkon, za který by jí náležela odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu